Gs 1093

Skrifvarflickans Klagan.

Ty wi som andra ha ambition,
Och kunna kantiga wara,
Om någon kommer med pretention,
Att det en wink behöfs bara;
Må man oß plysdockor gerna kalla,
Det finns minuter, då wi befalla,
Som Kung från thron.

Med hand så hwit, som en frökens hand,
Och purpurläppar så friska,
Ett handtryck swara wi på ibland,
Och ömma ord också hwiska;
Ty Ewas döttrar wi ä, som andra,
Och älska ej att allena wandra
På lifwets strand.

Wäl mången af oß får lof att stå —
Det är en sanning deß wärre —
För fabrikören en smul på tå,
Ty han är ändå wår herre;
Men derför må ingen illa tänka,
Och tro, att honom wi mera skänka
Än höfs ändå.

Man döme som man will sjelf bli dömd,
Och lide sjelf hwad wi lida;
En fattig flicka, af lyckan glömd,
Får för sin dygd ofta strida
En kamp, i hwilken ej mången qvinna
Af högre stånd skulle seger winna,
Fast högt berömd.

Men bort med sorgen, wårt lif är kort,
Och mer än tre fjerdedelar
Wi stackars flickor få plysa bort,
Som fabrikörernas trälar;
Må återstoden ersättning gifwa,
Och nöjets timma ej grumlad blifwa,
Som flyr så fort.

När Lördagsqvällen för dörren står,
Den glada qvällen för alla,
Som nödgas släpa från år till år
För dem, som herrar sig kalla,
Då glömmas oron och wedermödan
Och tunga släpet för hus och födan
Och sorgens tår.

När Söndagssolen från himlen ler,
Och kyrkoklockorna tona,
Då tages spegeln från wäggen ner,
Då blankas helgedagsskona,
Och håret flätas och pomaderas;
Att Plyserskan, som en brud stofferas,
En hwar då ser.

Till kyrkan sedan de flesta gå,
Till kärestan en och annan;
Små friherrinnor wi äro då
Från fotabjellet till pannan;
Då eger ingen, att oß befalla;
Wi gå dit nöjet och glädjen kalla,
Må du förstå.

Norrköping, Chr. Bernquist, 1844.

Mel.: Når månan wandrar på himlen blå, &c.

Wår Söndagsmiddag är se'n i tur,
Rätt god, fast ej många rätter;
Och på den taga wi oß en lur,
Så smakar kaffet oß bätter;
En stund kring staden wi sedan wandra,
Och på visiter så till hwarandra
I jungfrubur.

Sist kommer qvällen, och den är bäst
Af alla stunder på dagen,
Då ha wi kanske wår lilla fest
Om sommarn ute i Hagen;
Om wintern åter på Lund spektakel,
Med en af oß till sin Mamsell Rachel, *)
Och bal dernäst.

Violen spelar qvadrillen opp;
Till Plyserskan hör premieren,
Der kniper hon, under dans och hopp,
Bort hjertat från cavaljeren;
Se'n fyllda punschglas, och ljus i kronor,
Och inga spejande Matronor,
Som säga stopp.

Wi äro drottningar uppå bal'n;
På oß kurtiser man slöser;
Oß endast ser man i hela sal'n,
Hur herrskapspigan och pöser
Med klädning, lånad utaf mamsellen,

*) En stor klädesspelerska i Paris.

Och gånbren märkta af spikelgallen,
På farnavarn *)

Här göres opp många gånger parti
Med till och med någon herre,
Men ifår det fel, så ångras wi
Med någon uraf de finarre,
Och det är bättre, ty gan blir tråget
Om bufvan mafan i wilda ögon,
Gran falleget fri.

Till sjuan dager fröjdet dansen går,
Att leor och krumpor bli nötta;
Så sunde danfa i tusen år,
Men derför äro wi lika flinka,
Och i wårt arbete ob ej finna
Mer Måndag. rår.

*) Göbkönningarnes Barklagenhje.

Ett sorglöst lif genom werlden gå,
Och stunden njuta med gamman,
Det är en sak, som wi wäl förstå,
Wi Plyserskor allesamman;
Wi tänka föga på morgondagen,
Och deri följa wi ju den lagen,
Som bjuder så.

Ur sängen tidigt, förr'n hanen gal,
Wi luta oß öfwer brädet;
En stump wi gnola om hjertats wal,
Och plysa flitigt på klädet;
När ingen ser det wi utåt blicka,
Åt någon wän uppå gatan nicka,
För utan qval.

Wi ha nog dem, som oß se uppå,
Ty wi ä skönheter alla,
Med röda kinder och ögon blå
Och bröst, som höjas och falla;
Fast hjertat sitter jemt i halsgropen,
Wi dock rätt ofta ej kärleksropen
Stort akta på.